

BUKKIE

BUKKIE

Handwriting practice lines consisting of 20 horizontal dotted lines on a white background.

Bukkie

Marc de Bel

Met illustraties van Steven Dhondt

Eerste druk: februari 2019

© 2019, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2019/7104/28

ISBN 978 94 6131 851 0

NUR 283

vanhalewyck.be

marcdebel.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

MARC DE BEL

BUKKIE

Met illustraties van Steven Dhondt

Van Halewyck

VOORWOORD

De **Vlaamse reus** is een Belgisch konijnenras dat al raszuiver was in de negentiende eeuw. Zijn oorsprong ligt waarschijnlijk in het Oost-Vlaamse Gent. Het dier dankt zijn naam aan zijn grootte en zwaarte. In Duitsland werd de Vlaamse reus in 1937 omgedoopt tot Duitse reus (Deutscher Riese) en werd hij nog zwaarder gefokt.

Ontstaan

Tussen 1825 en 1880 zorgden Gentse konijnenkwekers voor de ontwikkeling van een zeer groot konijnenras. Oorspronkelijk werd dit dan ook Gentse reus genoemd. Jaarlijks werden er wedstrijden gehouden voor de zwaarste konijnen. Daarmee werd gericht verder gekweekt, wat leidde tot het ontstaan van een zeer zwaar ras. Eind negentiende eeuw werd het ras geëxporteerd naar Duitsland, waar er verder mee geselecteerd werd. In 1937 kreeg de Duitse reus dan zijn naam. De huidige Vlaamse reuzen zouden op hun beurt weer beïnvloed zijn door de Duitse reuzen. In Nederland is het ras erkend sinds 14 november 1848.

Anatomie

Eenmaal volwassen weegt de Vlaamse reus makkelijk meer dan 10 kg. Er zijn zelfs exemplaren gewogen van meer dan 20 kg! Ter vergelijking: een wild konijn weegt 1,2 tot 2,5 kg. Kort gebouwde dieren zijn uit den boze, de lichaamslengte van een goedgebouwde Vlaamse reus bedraagt minstens 75 cm.

Kleuren

Vlaamse reuzen hebben verschillende kleuren: konijngrijs, wit, ijzergrauw, geel, blauw, blauwgrijs, blauwgrauw, zwart, haaskleur en roodbruin. Dieren met meer dan één kleur zijn niet toegelaten op wedstrijden en tentoonstellingen en meestal niet raszuiver.

DEEL I

Simon
Engelbertus

Sint-Martens-Latem
donderdag 1 juli, late middag

1

‘De hittegolf die de laatste weken ons land teistert, blijft voorlopig nog duren. Vanavond is het lang aangenaam buiten. Ook morgen en zaterdag worden weer erg warme dagen met temperaturen boven de dertig graden. Zaterdagavond neemt de bewolking toe en is er kans op onweer. Daarna wordt het opnieuw warm en droog.’

‘Mooi zo’, knikt Simon tevreden.

Hij zet de radio uit, spurt de trap op naar zijn kamer, ploft languit op zijn bed en tikt op Robbes nummer op zijn smartphone.

‘Zeg het eens, gelukzak’, klinkt de stem van zijn twee jaar oudere vriend, die vier straten verder in een veel minder chique wijk woont.

Met ‘gelukzak’ bedoelt Robbe twee dingen: bij Simon thuis hebben ze een zwembad, geen overbodige luxe bij hittegolven als deze, en de bolleboos heeft uiteraard geen enkel herexamen.

‘Kom je zwemmen vanavond, Rob?’

‘Ja, strooi nog maar wat zout in de wonde! Ik wil niet liever, maar ik heb huisarrest gekregen van mijn pa en moet studeren voor mijn vijf herexamens.’

‘Oeps... Nu al, vanaf de eerste dag van de vakantie? Mijn innige deelneming, Robbe Hoorens.’

Er klinkt een nors gegrom aan de andere kant van de lijn.

‘Waarmee ben je nu bezig?’

‘Geschiedenis...’

Het lijkt wel of het woord een vieze smaak in Robbes mond achterlaat.

‘Al kan het mij geen zak schelen welke keizer het Colostreum liet bouwen en wanneer dat was.’

‘Het is Colosseum, Rob, niet Colostreum. Gebouwd onder de heerschappij van keizer Vespasianus, in 72. Maar de man stierf in 79, voor het helemaal af was. Zijn zoon Titus volgde hem op en opende het Amphitheatrum Flavium, zoals het oorspronkelijk heette, een jaar la...’

‘Jaja, het is al goed, wijsneus’, snoert Robbe hem de mond.

Een van Robbes drie jongere zussen begint op de achtergrond luidkeels te zingen.

‘Houd je bek, Manon!’ schreeuwt de student de zangeres toe.

‘Zo kan ik niet studeren!’

‘*Lucy in the sky with diamonds...*’

‘Manon!!’

‘*Lucy in the sky with diamonds...*’

‘Momentje, Simon, ben zo terug...’

Het blijft even stil ten huize Hoorens. Maar dan klinkt er een hels gestommel, gegil en geschreeuw. Het gezang houdt op. Het meisje roept nog iets, maar Simon verstaat niet wat.

‘Sorry, ik moest hier eventjes een van mijn zussen de bek snoeren.’

‘Eh, ja, heb ik gehoord, Rob. Kom je dan morgen zwemmen?’
‘Nee, dat zal niet lukken. Ik moet dan mijn pa helpen.’
‘In het weekend dan?’
‘Tja, misschien. Hopelijk wel. Mag ik dan mijn drie doetjes van zussen weer meebrengen?’
‘Zeker, hoe meer zielen, hoe meer vreugd.’
‘Simon!’ roept mams onderaan de trap.
‘Mijn moeder roept, Rob. Ik bel je nog wel. Duik jij intussen maar lekker onder bij de Romeinen. Die hadden immers ook al zwembaden. Thermen heetten die.’
‘Simon!’
‘Ja, mams! Ik kom!’
Hij veert overeind, gooit zijn smartphone op zijn bed en stuift de trap af.
Mams staat vertrekklare bij de open voordeur. Ze ziet er erg galant uit in dat nieuwe pakje van Gucci. Ze neemt haar zonnebril af en kijkt Simon strak aan.
‘Je weet hopelijk nog wat ik je heb gezegd?’
‘Zeker, mams. Maak je maar geen zorgen. Ik ben geen kleutertje meer.’
Mams werpt een snelle blik op haar Brandfield-horloge.
‘Betty komt dus over een uurtje. Zij vertrekt overmorgen op vakantie en blijft hier tot tante Lien jou zaterdagochtend komt ophalen. Ik pik jou dan na het weekend in Kruisem op. Capito?’
Simon knikt. Al vindt hij het absoluut niet langer nodig dat Betty op hem komt passen. Hij is immers al dertien en een half en...
‘Haal geen stomme stoten uit terwijl ik weg ben en laat Bukkie

in je boomhut, want Betty heeft, zoals je weet, een hekel aan dat beest en alles wat kan bijten.'

'Ja, mams. Wanneer ben je terug?'

'Dat hangt ervan af. Normaal kan ik na de opening van de tentoonstelling meteen naar huis komen. Maar met die Italianen weet je nooit. Ik bel je wel.'

'Oké.'

'Doe oom Bert en tante Lien mijn groeten en loop haar niet te veel voor de voeten, want ze zal weer stressen.'

'Ja, weet ik, mams.'

Tante Lien neemt elk jaar deel aan de Grote Taartenwedstrijd, die tijdens het jaarlijkse kermisweekend in Kruisem wordt georganiseerd en altijd weer een heleboel deelnemers en een massa supporters op de been brengt. Simon vindt die Grote Taartenwedstrijd ook best tof, net als de Verkiezing van de Vlaamse Reus van het Jaar, die ook telkens op de Kruisemse kermis wordt gehouden. Maar het meest leuke van de kermisaffiche vindt hij toch de beruchte KZR, of Kruisemse Zitmaaier Race, waar hij elk jaar samen met opa Stef naar gaat kijken.

'En vergeet niet om ook oma Greet en opa Stef een bezoekje te brengen.'

'Nee, mams. Met veel plezier trouwens!'

Oma Greet en opa Stef wonen samen met hun drie honden, twee paarden, Kamillo, de ezel, en een handvol Vlaamse reuzen – zeg nooit zomaar 'konijn' tegen een Vlaamse reus – op de Engelbertushoeve achter het Kasteelbos in Kruisem. Bij hen is het veel leuker dan bij tante Stress of tante Poets, zoals paps

tante Lien altijd noemt, omdat zij zowat elke dag stofzuigt, zelfs het altijd piekfijn gemaaide gazonnetje voor haar huis, en allergisch is voor alles wat haar en een staart heeft. Volgens hem kreeg zijn poetszieke zus ooit bijna een hartaanval toen de hond van de buurman een sierlijke drol op haar pas gestofzuigde gazonnetje had gedraaid en viel zij destijds voor oom Bert omdat die toen al zo kaal als een petanquebal was. En geen snor, baard of staart had.

De taxi die mams kort na de middag heeft gebeld, rijdt de brede oprijlaan op en stopt vlak voor de granieten trap die naar de voordeur leidt.

Mams geeft haar zoon een zoen op het voorhoofd en loopt naar de taxi, terwijl de chauffeur zich haast om de valiezen in te laden en het portier voor haar open te houden.

‘En sluit ’s avonds alle deuren goed af, want met al die inbraken de laatste tijd hier in de wijk weet je nooit’, roept mams hem nog toe.

‘Zal ik doen, mams!’ belooft Simon. ‘Maar misschien moeten we toch ook maar een hond kopen?’ voegt hij er in één adem nog aan toe.

Mams werpt Simon een strenge, verveelde blik toe boven de glazen van haar zonnebril.

‘Je weet hoe ik daar over denk, Simon Engelbertus. En je hebt Bukkie toch?’

‘Ja, maar konijnen blaffen niet en eerlijk gezegd zie ik Bukkie nog niet zo snel een dief aanvallen’, kaatst Simon de bal terug.

‘Paps heeft gezegd dat wanneer hij terug is uit Amerika...’

Mams’ smartphone biept. Ze grabbelt het toestel uit haar

handtas en trekt het portier dicht, terwijl de chauffeur de wagen start en wegrijdt richting Zaventem, waar het vliegtuig naar Rome op haar staat te wachten.